

LBRIS

We know
books

비가 오면 열리는 상점

THE RAINFALL MARKET

Copyright © 2023 by 유명광 (You Yeong-Gwang)

Originally published by Clayhouse Inc.

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles or reviews.

Romanian Translation Copyright © 2025 by Alice Books

Romanian edition is published by arrangement with Clayhouse Inc.
through BC Agency, Seoul

Ilustrație copertă: © Laura El

Layout: Vasilica Turculeț

Redactare: Bogdan Coșa, Casian Gămănuț

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

YOU, YEONG-GWANG

Buticul zilelor ploioase / You Yeong-Gwang; trad. din lb. coreeană și note
de Virgil-Mihai Țăru. – Valea Lupului: Alice Books, 2025

ISBN 978-630-6676-56-9

I. Țăru, Virgil-Mihai (trad.; note)

821.531

You Yeong-Gwang

Buticul zilelor ploioase

Traducere din limba coreeană
și note de Virgil-Mihai Țăru

2025

Cuprins

<i>Prolog</i>	7
Zvonul straniu.....	9
Scrisoarea misterioasă	20
Valul de căldură	30
Noaptea de dinaintea sezonului ploios	40
Toriya, paznicul porții	49
Buticul Jangma.....	58
Berna și casa de amanet Ghinionul.....	67
Durof și biroul de informații.....	78
Emma și coaforul.....	89
Mata și librăria	111

Nicole și parfumeria	131
Popo și florăria	151
Bordo, Bormo și restaurantul	171
Haku și magazinul de vechituri	194
Gromm și cazinoul	218
Închisoarea din subteran	241
Lounge-ul lui Yan	257
Penthouse-ul	267
Issha, pisica ghid	277
Tezaurul din vistierie	285
Curcubeul	296
<i>Epilog</i>	303
<i>Nota autorului</i>	307

În colecția Modern ALICE au mai apărut:

Yu Miri, *Gara Ueno, ieșirea spre parc*

Sang Young Park, *Îndrăgostiți la Seoul*

Durian Sukegawa, *Pastă de fasole dulce*

Kim Ho-Yeon, *Minimarketul doamnei Yeom*

Yara Nakahanda Monteiro, *Țipa asta e dusă!*

Seishū Hase, *Băiatul și câinele*

Monique Roffey, *Sirena din Black Conch*

Ae-ran Kim, *Viața mea palpitantă*

Miguel Gane, *Când o să te faci mare*

Lee Su-Yeon, *Telefonul ultimelor gânduri*

Mona Awad, *Iepurița*

În sfârșit vine ploaia mult așteptată.

Iar când plouă, buticul în care-ți poți vinde nefericirea își deschide ușile.

Zvonul straniu

Se spune că în Orașelul Curcubeului există o casă veche părăsită.

De ceva vreme, au început să circule zvonuri ciudate despre acest loc. Se spune că, dacă trimiți o scrisoare cu povestea ta nefericită la această casă veche și dărăpănată, vei primi la schimb un bilet misterios. Din acest punct, zvonul devine cu adevărat abracadabrant. Cică, dacă vii cu biletul la casa respectivă în ziua în care începe sezonul ploios, îți poți schimba viața după bunul-plac.

— Baliverne.

— Cine crede așa ceva în ziua de azi?

La început am crezut că nu e decât o poveste bizară, creată de cineva ca să-și bată joc de oameni, dar zvonul a continuat să se răspândească repede, ca și cum

întreaga poveste ar fi prins aripi, până când totul a devenit extrem de concret.

Chiar dacă variantele erau ușor diferite, toate poveștile pe care le auzeam aveau un punct comun.

— Dacă-ți spun! I-am văzut cu ochii mei!

Cei care vizitaseră acel loc susțineau că au întâlnit ființe care semănau cu oamenii, dar care nu puteau fi numiți oameni și care-și spuneau unii altora *dokkaebi*¹. Mai mult, cu toții povesteau, ca și cum se vorbiseră de dinainte, că au vizitat un loc ascuns, cu o atmosferă misterioasă, în care aceste ființe trăiau împreună.

— Ce glumă bună!

Desigur, oamenii nu cădeau pradă atât de ușor unor astfel de zvonuri ciudate. Și totuși, nu puțini erau cei care, întocmai ca Serin, manifestau interes pentru astfel de lucruri. Unii pufneau când auzeau despre bilete sau cuvinte precum *dokkaebi*, dar Serin devenea atentă și chiar lăsa lingura din mână pentru a se concentra mai bine asupra poveștii. Acesta e și motivul pentru care se refugiasse într-un colț uitat de bibliotecă cu „Secretul buticului cu *dokkaebi*” în mână.

Încă de dinainte s-o deschizi, se poate vedea că această carte e ieșită din comun. Are coperta făcută

1. Creaturi legendare din folclorul coreean, asemănătoare cu goblinii, reprezentând spirite ale naturii care dețin puteri extraordinare. Au capacitatea de a interacționa cu oamenii, uneori păcălindu-i, alteori venindu-le în ajutor.

dintr-un material special care își schimbă culoarea în funcție de lumină și de unghiul din care o privești. Pe semne că editura investise multă muncă în ea. Serin răsuci mult timp cartea în mâini înainte s-o deschidă. Ochii îi căzură pe textul care declama „Adevărul a ieșit în sfârșit la iveală!” și pe semnul roșu sub forma unei insigne care anunța cititorul că are de-a face cu un bestseller. Chiar și cineva ca Serin, care de obicei nu era deloc interesată de lectură, ar fi fost tentat să ia cartea de pe raft dacă dădea cu ochii de ea.

În ciuda faptului că era o apariție recentă, se vedea clar urme de uzură pe la colțuri, lucru care dovedea că era vorba despre un bestseller veritabil. Serin așteptă să i se calmeze bătaiele inimii, după care deschise cartea cu grijă.

— O! Ce-i asta?

Pe interiorul copertei era o fotografie a autorului zâmbind într-un mod nenatural. Cineva îi desenase cu un marker gros ochelari și îi colorase câțiva dinți în negru, astfel încât poza originală era aproape imposibil de deslușit.

Nici în interiorul cărții situația nu era cu mult diferită: se puteau vedea diverse desene și mâzgălituri și numere de telefon notate în grabă. Faptul că anumite cuvinte erau subliniate cu creionul era cea mai mică problemă. Ici-colo se vedeau chiar și pete îngălbenite și uscate pe foaie. Serin încercă din toate puterile să nu le observe, liniștindu-se la gândul că, până la urmă, conținutul era cel care conta cu adevărat.

Din fericire, cartea era interesantă încă de la primele pagini. Prima parte descria pe scurt cum ajunsese autorul la Buticul cu *dokkaebi*. Acesta le împărțea cititorilor trecutul său rușinos, povestind cum dusesese o viață lipsită de orice speranță, ajungând chiar și la închisoare.

— Deci era la fel de nefericit ca mine!

După eliberarea din închisoare, deși autorul se hotărâse să-și schimbe viața, indiferent cât de mult a căutat un loc de muncă cinstit, nu a reușit să găsească pe nimeni care să-l angajeze, drept care a traversat o perioadă dificilă nu doar din punct de vedere material, ci și emoțional.

Într-una din zile, în timp ce căuta oferte de angajare, a dat într-un ziar peste un anunț care zicea așa: „Spuneți-ne mai multe despre necazurile dumneavoastră!”. Plin de frustrare, a trimis o scrisoare în care își împărțea amarul vieții. Spre surprinderea lui, la scurt timp după, a primit un bilet prin care era invitat să meargă la acest Butic ciudat.

— Oare aș putea să primesc și eu un astfel de bilet?

Serin începu să-și compare viața cu cea a autorului de dinaintea primirii biletului, dar renunță rapid. Îi era greu să spună care era mai bătut de soartă și nu ar fi rezolvat nimic dacă ar fi continuat să despice firul în patru.

Fără să-și dea seama, ajunsese cu lectura la jumătate. În următorul capitol, autorul descria trăsăturile acelor *dokkaebi* fantastici pe care îi întâlnise, precum

și dimensiunile aproximative ale Buticului. Întrucât avea și o hartă, cartea ajunsese să semene cu un ghid turistic. Materialul era foarte bine organizat, incluzând toate informațiile indispensabile cuiva care ar urma să viziteze acel loc, dar asta nu reuși să-i capteze atenția lui Serin. Era o după-amiază care îndemna la leneveală, iar Serin începu să moțăie, fără ca măcar să-și ascundă căscatul.

Abia în a doua parte a cărții autorul începea să ofere mai multe detalii despre fericirea pe care și-o alesese și cum devenise aceasta realitate. Își dorise să devină scriitor și, la scurt timp după ce terminase lucrul la manuscrisul cărții *Secretul buticului cu dokkaebi*, chiar reușise să semneze un contract cu una dintre cele mai renumite edituri. Rezultatul fusese cel anunțat de copertă. În mod surprinzător, povestea nu se termina însă aici. Cartea conținea și o anexă.

— Asta e!

Conținutul anexei era, de fapt, partea care o interesa cel mai mult pe Serin și motivul pentru care împrumutase cartea. În sfârșit, se trezi din moțaiala leneșă de după-amiază.

Anexa prezenta detaliat sfaturi despre cum să trimiți o scrisoare către Butic. Conținutul fusese compilat de autor după ce acesta se întâlnise cu mai mulți oameni care vizitaseră Buticul. Întâmplările personale erau aranjate clar, iar autorul afirma cu tărie că toate informațiile prezentate erau de încredere.

— Unde-i creionul ăla?

Serin notă într-un carnetel lucrurile la care trebuia să aibă grijă și punctele de care trebuia să țină cont atunci când avea să-și scrie și ea povestea pentru a o expedia către Butic.

Potrivit autorului, cel mai eficient mod era să scrii sincer despre situația ta, așa cum era ea în realitate, nu să inventezi și să scrii mult. Credeți sau nu, *dokkaebi* pot vedea în inimile oamenilor, așa că minciunile ies la iveală numaidecât. Mai mult, autorul explica în mod logic, aducând diverse argumente, că situația personală a cuiva era mai importantă decât veleitățile sale de scriitor.

— Să fie oare adevărat?

Cartea se încheia cu concluzia că Buticul cu *dokkaebi* îi schimbaseră autorului viața într-o perioadă când acesta nu mai avea nimic de pierdut și cu îndemnul adresat acelor cititori care întâmpinau dificultăți de a-și încerca norocul.

Revenită în sala de curs, Serin nu mai putu să se concentreze la lecție.

Asta nu se datora faptului că profesorul, care purta în fiecare zi un *hanbok*¹, avea o gaură uriașă la subsuoră și nici faptului că suvița care îi acoperea chelia începuse să-i alunece și să tremure în aer.

1. Însemnând literal „îmbrăcămintă coreeană”, este un termen generic folosit ca referință la hainele tradiționale coreene.

Lipsa de atenție se datora cărții pe care tocmai o citise pe stomacul gol în pauza de prânz.

Profesorul explica din greu ceva, aruncând în lături stropi de salivă și amenințând să umple întreaga tablă cu mâzgălituri făcute cu creta, dar gândurile lui Serin erau în întregime ocupate de Buticul cu *dokkaebi*.

— Nu se poate ca *dokkaebi* să existe! își spuse ea, scuturând din cap pentru a-și alunga gândurile, dar gestul ei atrase atenția profesorului.

— Serin Kim! Ce faci? Nu ești atentă?

Serin observă cu întârziere că profesorul i se adresase.

— Mă scuzați...

Cu o expresie nemulțumită, profesorul își aranjă suvița rebelă și ochelarii cu ramă aurie și continuă lecția. Dar, cum creta continua să se rupă în mâna lui, își vărsă nervii pe tablă, boscorodind în barbă că nimic nu mai era făcut cum trebuie în ziua de azi.

Serin simți că-i iau foc obrazii de rușine și-și plecă supusă capul, ca și cum ruperea cretei ar fi fost vina ei.

Câțiva colegi o priviră cu coada ochiului, dar fără vreun interes deosebit. Serin, la rândul ei, se comportă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic ieșit din comun.

Odată reîntoarsă acasă, Serin aprinse lampa mică și, ca de obicei, începu să ajusteze semnalul vechiului aparat de radio până să ajungă la postul ei preferat.

Probabil că odinioară fusese un aparat elegant, colorat într-o nuanță îndrăzneată de roșu, dar, cu trecerea timpului, se decolorase în așa hal, încât ajunsese să capete o nuanță asemănătoare cu rozul unor mănuși de cauciuc. Așa vechi cum era, funcționa destul de bine, dar dădea semne că-și trăia ultimele clipe, având nevoie din ce în ce mai des să fie bibilit ca să se audă clar.

— Deci continui să faci figuri...!

Serin avea un singur motiv pentru care nu se putea despărți de acest radio ajuns aproape o piesă de muzeu: era singurul obiect pe care i-l lăsase tatăl ei.

Nu avea nicio amintire legată de acest bărbat. I se spusese doar că, atunci când ea era încă prea micuță ca să-și aducă aminte ceva, acesta murise într-un accident tragic. Mama sa încercase să scape de radio în câteva rânduri, dar Serin insistase să-l păstreze, spunând că avea să-l folosească. Neavând de ales, mama cedase insistențelor fetei.

Aparatul de radio era singurul prieten care-i ținea companie lui Serin, o parte integrantă a familiei, care-i umplea golul din suflet.

Fix la ora zece, din vechiul aparat răsună genericul emisiunii ei preferate.

Bună seara, dragi ascultători. Vă vorbește gazda dumneavoastră din fiecare seară...

Vocea DJ-ului era, ca întotdeauna, joasă și calmă. Dacă ar fi fost altă zi, Serin ar fi ascultat cu mai multă atenție emisiunea, dar azi nu se putea concentra. Avea

întinsă în fața ochilor coala de hârtie cumpărată după școală, în drum spre casă, și stătea pierdută pe gânduri, cu bărbia sprijinită în palmă și învărtind pixul pe degetele de la cealaltă mână.

Urmează rubrica „Omul cu scrisori”...

Serin nu avea veleități de scriitoare. Deși trimisese de câteva ori scrisori la postul de radio, acestea nu-i fuseseră niciodată citite în direct. Dacă totul începuse cu „cine știe?”, acum speranța îi murise într-un „la ce mă așteptam?!” lamentabil. Serin învățase în cele din urmă că, în anumite situații, era mai simplu să renunți.

Continuă să asculte radioul pierdută în propriile gânduri, dar, la un moment dat, își corectă brusc postura, ca și cum ar fi luat o hotărâre importantă.

Calendarul de pe birou continua să-i readucă aminte de examenul care urma să vină, dar luase decizia de a-l uita pentru un scurt timp. Era hotărâtă să nu se concentreze decât asupra conținutului scrisorii. Aruncă o privire pe carnetelul în care-și notase câteva lucruri în decursul zilei, iar amintirile începură să i se reîmprospăteze.

— Deci ar trebui să fiu cât mai sinceră, nu?

Începu să scrie despre cum trăiește singură cu mama ei, despre cum au ajuns să locuiască, după ce un incendiu le mistuise și puținul pe care-l aveau, într-un subsol de bloc până la care razele soarelui nu răzbat, despre cum nu-și permite o uniformă școlară nouă, așa că poartă niște haine vechi primite de pomană,